

Mati je bila v črno oblečena, drobna, suha, bleda in objokana. Izpod rute so moleli močno osiveli lasje.

Marijan je bil tih in je čutil vsepovsod strašno praznino.

A Jelka Vrščajeva se je zavedala svoje polne dekliškosti, življenja in mladosti. Vse jo je sladko težilo, tudi bolešt.

Pozno popoldansko solnce je prijazno grelo. Bila je lepa, svetla jesen, čisto Ladkova, toda Ladko, za dan starejši kot tri in dvajset let, je truden od razmišljanj in načrtov počival. Njega ni nič več bolelo.

ANTON VODNIK

ZADNJI OGENJ

Odkar je v temnem, starem gozdu
zadnja kukavica pela,
da deca je zamaknjena strmela
in šla za njenim glasom
kakor v daljne kraje
iz vasi —

pomlad je ob studencih
zdavnaj odcvetela ...
Potemnele so noči,
globoke in srebrne
kakor med gorami jezera.

Za nami
zaprla so se vrata v tihi hram.
Nazadnje smo ostali sami
z ljubečimi ženami,
ki so prsi jim trudne in težke
kakor sad pred žetvijo.

Sedimo krog zadnjega ognja,
ki neme rôke nam zlatí ...
Ponoči sneg zamel bo gaje —
a neko jutro
nova pesem nas zbudi.